

KIS HÍR

... ÜLJETEK ODA ÉS MEG NE MOCCZANJATOK! (Lásd a 44. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LV. köt. 3. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. július 17-én.

ROSZCSONT FERKE UJABB VISELT DOLGAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Képekkel.)

(Folytatás.)

A Szepességen.

HAZA ment apácska, a bánatos Ferke meg ott maradt. Bizony ezer csuda, hogy nem szaladt a vonat után, annyira elfogódott a szive, mikor apácska elhagyta.

Volt ott Moróczon elég magyar fiu. Debreczenből, Jász-Berényből, Kecskemétről, akiket szintén német szóra küldtek ide. Mulathatott, beszélgethetett azokkal, — de azért eleinte mégis olyan elhagyott-nak, olyan idegennek érezte magát! Otthon vezér volt, itt meg alig vették számba. Nem tudta azt még senki, hogy ő a híres Ferke pajtás. No de csakhamar kitüntette magát és ő volt a nap hőse.

A magyar gyerekek rendszeren külön csoportokba verődtek össze és úgy panaszták el bújók-bajokat, hogy mennyivel jobb otthon, mint itt a girbe-görbe Szepességen. Amint így sopánkodtak, Káldi Lajos, egy pajkos debreczeni gyerek, aki már a magasabb osztályt látogatta, közéjük lépett és fenn-hangon hirdetni kezdte:

— Drumm, drumm! Bumm! Közhírré tétetik! Miszerént! Ma délután nagy krumpli-verseny tartatik a házi-asszonyom nagy kertjében. Aki a legtöbb sült krumplit megeszi, annyi csokoládé-fánkot kap, ahány krumplival megbirkózott. Csak másod-évesek jelentkezhetnek a versenyre! Drumm, drumm! Bumm!

No lett arra nevetés. Persze hogy jelentkeztek sokan. Ferke sem maradt vissza és ő is ajánlkozott versenyzőnek.

— Te még csak regruta vagy, nevetett Káldi; nem győződ majd. Ezek itt már másod- és harmad-éves krumpli-evők. Nem birsz te versenyezni velök!

— Dehogy nem! hetykélkedett Ferke. Meglátjátok, én leszek a győztes.

— Ha ugy bizol magadban, mondá Káldi, akkor kivételt teszek és felveszlek a versenyzők sorába. De vigyázz magadra, nem elég edzett még a gyomrod. Vissza léphetsz.

Ferke nevetett.

— Én ugyan jobb szeretném, ha sült-kukoricza-versenyre mennénk, de azért helyt állok magamért, ha krumliról van is szó, mondá büszkén.

A regruták (azok, akik legelőször voltak itt) zajosan megéljeneztek. Ha éppen órára nem csengetnek, talán vállra is emelték volna nagy örömeikben.

Délután szünet volt, és ahány magyar gyerek csak járt az iskolába, mind ott volt Lajosnál. Az ő házi-asszonya mindent engedett neki. Kénye-kedve szerint rendelkezett a házban, mert hát gazdag szülék fia volt és busásan is fizettek érte. Akárhányszor csapott ilyen vendégséget, ahogy eszébe jutott éppen.

A nagy kertbe mentek, hol szabad volt a vásár. Ott már egy hosszú asztal volt felállítva, körülte székek. Lajos kommandórozott:

— Lépjenek elő a versenyzők mind!

Vagy tizenkét fiu lépett ki a sorból, köztük a mi Ferkénk is.

— Tessék helyet foglalni!

Az asztal körül telepedtek le, egy kis dulakodással persze, mert mind-egyik oda akart volna ülni, ahova a társa.

Lajos pedig folytatá:

— Válasszunk m felügyelőket, hogy család nélkül törté lanám . . .

Dehogy engedté erre olyan láрма, kiabálás, mint ha kellett volna válas hezen lecsillapult a tek ki. Ezek pec borzasztó komoly beszédét:

— Igérjétek lelki-ismeretesen fe leszték részre-haj amint illik.

A fiuk kórusban

— Megigérjük!

Hazudnám, ha többiek nevetés röhögtek. Voltak lukat fogták, vag a nagy nevetéstől totta a csendet; m dás nem türt se

Most a verseny san köszörülte a köhintett, aztán

— Kedves tanu Tisztelt ifjak! Ura ez tréfa dolog, an Nemes verseny e gunyt üzni. Mut tudtok! Gondoljat ran tömjétek ma gesztenyét. A kö tartsa mindenki s

1. A krumpli enni, mert abból k Mindenki szépen

— Válasszunk most verseny-birákat, azaz felügyelőket, hogy igazságosan és minden csalás nélkül történjék a dolog. Azt ajánlanám . . .

Dehogyan engedték tovább beszélni. Lett erre olyan lárma, olyan zsvaj, éljenzés, kiabálás, mint ha országgyűlési követet kellett volna választaniok. Végre nagy nehezen lecsillapult a zaj és négy fiut neveztek ki. Ezek peczkesen előre léptek és borzasztó komoly pofával hallgatták Lajos beszédét:

— Igerjétek meg, hogy pontosan és lelki-ismeretesen fogtok eljárni, hogy nem lesztek részre-hajlók, hanem igazságosak, amint illik.

A fiuk kórusban visitották:

— Megigérjük!

Hazudnám, ha azt mondanám, hogy a többiek nevetés nélkül állották. Bizony röhögtek. Voltak olyanok is, akik az oldalukat fogták, vagy a földön hemperegtek a nagy nevetéstől. De Lajos helyre állította a csendet; mint afféle szigorú komendáns nem tűrt semmi-féle rendetlenséget.

Most a versenyzőkhöz fordult. Hatalmasan köszörülte a torkát, vagy ötször is köhintett, aztán nagy beszédet mondott:

— Kedves tanuló ifjuság! Ke-he-hem! Tisztelt ifjak! Uraim! Ne gondoljátok, hogy ez tréfa dolog, amire most vállalkoztatok. Nemes verseny ez, amelyből nem szabad gunyt űzni. Mutassátok meg, hogy mit tudtok! Gondoljatok a szép célra és bátran tömjétek magatokba a parázs földi gesztenyét. A következő regulákat pedig tartsa mindenki szem előtt:

1. A krumpli héját nem szabad megenni, mert abból kitudódik, ki hányat evett. Mindenki szépen rakja maga elé.

2. A szomszédtól nem szabad üres héjat elcsenni. Aki rajta kaptik, a versenyből kizáratik.

Mindnyájan rá zugták hogy: helyes! Ekkor Lajos csöngetett és az elősiető szolgálónak azt parancsolta, hogy tálalja fel a krumplit.

Hoztak is egy rengeteg tállal. Még ekkorát Ferke nem látott. Két leány czipelte, vagy egy fél zsák sült krumpli volt benne. Sőt is tettek az asztalra és most egy adott jelre megindult a versengés.

A négy felügyelő pontosan olvasta, egykettő-három stb. Szorgalmasan jegyeztek a noteszükbé. A versenyzők először jó étvágygyal láttak hozzá. Aztán kidőlt egy, aztán kettő, aztán három és így tovább. Végre csak ketten maradtak: Manyák Tóni és Ferke. Eddig Tóni volt a leghiresebb evő a fiuk közt; most boszusan látta, hogy félelmes vetélkedő társa akadt.

A fiuk csak most kezdtek valóban érdeklődni. Mindjárt is két párt alakult: az egyik Manyáknak, a másik Ferkének szorított — azaz kívánta a győzelmet. Kardoss Pali, aki Tóni mögött, állt, oda kiáltott Lácza Zsigának:

— Fogadjunk hat tejeles pitébe, hogy Manyák lesz a győztes!

— Tíz darab mandulás pecrezbe, hogy Ferke győz! viszonzá amaz.

— Áll a fogadás!

— Most erősen biztatták a fiukat.

— Ne hagyd magad, Tóni!

— Csak rajta, Ferke!

Ennek nem köllött a biztatás. Tóni azonban, a szegény, alig győzte már. Szeme kidüledt, a krumpli már a torkán akadt, majd megfult.

Kardoss jól hátba ütötte.

— Ne tégy csuffá, gyerek! Egyél, aki lelked van!

Tóni még egyet próbált legyömösözni, de nem lehetett.

Ferke volt a győztes.

Tizennyolcz egész sült krumplit evett meg; Tóni csak tizennégyig vitte. Volt erre éljenzés! Körül fogták Ferkét és ugyan-csak dicsérték.

Pali azt mondta, hogy az üres héjakat föl kellene fűzni és mint koszorut a Ferke fejére tűzni. Persze bosszus volt, mert tiz darab mandulás perezet vesztett. Tóni rosszul lett a sok krumplitól; Ferkének nem volt semmi baja, ő most a csokoládé-fánkot követelte, hogy helyre hozza a szája ízét.

Abban a nyomban el is ment az egész

TÓNI MÉG EGYET PRÓBÁLT LEGYÖMÖSZÖLNI.

társaság a cukrászhoz, ahol Ferke a csokoládé-fánkot is szépen a krumpli mellé temette, a fiuk nagy csodálkozására. Hála Istennek, meg nem ártott neki egy csöppet sem. Csak valamivel kevesebbet evett vacsorára, ami egy kicsit föltűnt az asszony-néninek, sőt bántotta is, mert a néni azt hitte, hogy tán nem izlik Ferkének az ő hires főztje. De hát Ferke nem szokott dicsekedni, és így el nem mondta az

ő hős-tettét. Otthon sem tudtak meg róla semmit. Nem írta meg szüleinek sem, akik pedig nagyon örültek volna a fiok hős-tettének. Mit gondoltok?

Hogy irt-e haza különben? Persze, hogy irt. Hiszen bánkódott, hát jól esett, hogy írhatott. Hosszu levelet nem firkált — mire való is az? Egy-két szóval is megmondhatja, mit akar. És ha nem is volt szép az írás, és ha tele is volt levele kisebb-nagyobb

poczákkal: otthon ták levelét és kézzel így szólt:

FURCSA
Ilusk
Nagyokk
Be az

Piczi B
»Jaj,
Vizhez,
Menn

— Szegény
törülgette a ne
asszonyom, küld
süteményt és son

poczákkal: otthon mégis türelmetlenül várták levelét és kézről-kézre adták. Az egyik így szólt:

— Csókolom a papát, édes mamát, Ilonkát, Dezsőt, Erzsikét. Tessék valamit küldeni! Tudok már három szót németül!

VIZ PARTJÁN.

*FURCSA, furcsa! Kacsákat hajt
Iluska a tóba,
Nagyokkal a kicsiket is
Be az usztatóba.*

*Piczi Böske ijedten szól:
»Jaj, mindjárt beesnek!
Vizhez, Ilus, nem szabad ám
Menni kicsinyeknek.«*

*Ilus nevet, a kis kacsák
A vízbe ugrálnak, —
Böske nem jut a nyitjára
Ennek a csodának.*

*Furcsa, furcsa! Ot a vitzől
Tiltja anyja, apja,
A kis kacsát pedig Ilus
Még bele is hajtja!*

— Szegény gyerek! mondá Kata, és törülgette a nedves szemét. Nagyságos asszonyom, küldjünk az urfnak egy kis süteményt és sonkát.

Persze hogy küldtek. Kata egész éjjel nem aludt, hanem sütötte a sok finom pogácsát, mandulás, diós, mákos patkót, bélest és mit tudom én még mifélet, hogy reg-

gelre már föladhassák a csomagot a postára. Az a Kata, aki örökös perben élt Ferke urfival, mikor otthon volt!

Vala pedig az a három német szó tulajdonképen négy szó: »Die Zeit ist kurz!« (Az idő rövid.) Ferke, amint véletlenül az iskolában megtanulta a szép mondást, rögtön hasznát vette.

Mikor délben haza jött, azt kiáltotta:

— Hamar az ebédet! Der czajt isz kurz!

A néni azt hitte, hogy valami sürgetős dolga akadt és nyakra-főre sietett a tálalással. De már négy órakor Ferke megint avval a mondókával kérte az ozsonnát, és ugyan-avval a vacsorát. Reggel, délben, este, amikor csak enni akart, mindig ezt hajtotta:

— Néni, der czajt isz kurz!

A nénit szörnyen boszantotta ez és jól lehordta a gyereket:

— Tán azt akarja, hogy már a kapunál várjam az ebéddel, vagy az iskolába vigyem a kávéját! Mért nem mondja azt, ha tanulásra kerül a dolog? Arra mindig ráér; akkor bezzeg nem kurz der czajt! Tudom, hogy megbukik majd, mert egy árva szót sem tanul.

— Jaj nénikém, védekezett Ferke, engem csak német szóra küldtek ide, nem pedig hogy földrajzot, történelmet, számtant és még magyar nyelvet is tanuljak. Azt otthon is megtanulhattam volna. Ezért kár volt ide kászálódni.

— De hiszen németül sem tanul! haragudott a néni. Egy szót sem tud!

— Egy szót sem tudok? kiáltott Ferke. — Bocsásson meg néni, az nem áll. Eleget tudok én már! Der czajt isz kurz! Mindjárt négy óra lesz.

— No persze, ozsonna kellene már! Hisz' alig nyelte le az ebédet!

— Régen volt, tán nem is igaz! mondá Ferke; de most csak-ugyan sietős dolgom van. Háboruba megyek!

— Jesszusom! Hová? Háboruba? szörnyüködött Petákné asszonyom. Bizonyosan valami verekedés lesz. Csak vigyázzon magára, az Istenért!

Ugy volt, ahogy Ferke mondta. Háboru ütött ki az iskolában. A német fiuk és a magyar gyerekek össze tüztek. Hogy miért? Istenem, mindig talál az ember valami okot a verekedésre, ha kedve van hozzá. Az osztályban volt egy lajbiczi fiu: hosszú, vörös-haju, szeplős, kellemetlen legényke; ez uszította mindig a többieket és egyre csufolta Ferkét és pajtásait.

Persze, eleinte csak szóval bántották egymást. »Magyar Kuchenfreszer!« — »Sváb káposztatorzsa-rágó!« s így tovább, mindig czifrább és czifrább csuf-neveket adtak egymásnak. Végre elhatározták, hogy szerdán délután kimennek a szabadba és ott egy kis csatát rendeznek: hadd lássák, ki a vitéz?

Nyüzsgött a réten a fiu-sereg. A jelszót nem is várták be, hanem rögtön csatarendbe álltak, amugy isten-igazában hajbaktak. Volt püfölés, dulakodás, mérges viaskodás . . . aztán gyáva futás. Pepcsák Hannest, a vörös-haju vezért, cserben hagyták hü vitézei, a torzsa-rágók, és kereket oldottak.

Csak Hannes maradt a helyén és hosszú karját úgy forgatta, mint a szélmalom. Jobbról-balról osztogatta a püfföket, és lerázta magáról a támadókat. Ekkor Ferke ugrott hozzá. Eddig nem ért rá vele foglalkozni, mert a közkatonákat verte széjjel;

de most magát a Hannes rugdalt, ka
dött Ferke, haner
kőzni kezdtek, és
tak a verekedéssel,
azok is, akik elfu
csudájukra. A fiu
annak közepén vi
legény.

Nagyban biztatt

— Ne hagyj földhöz! Szorítsd!

De nem köllött kül is helyt állta jóval hosszabb vo zsiabb, markosabb, szott, hogy Ferk oda kiáltott neki:

— Neked adom földhöz azt a vör

Ferke megfeszítetett neki és vágta, hogy nagy hogy Hannes mag felül és ugy leszor birt fölkelni. A hogy csak ugy re vitézei pedig elso a vezér is, miut német fiut ebben Hannes ugy eltü lett volna.

Ferke megkap egy koszoru füg szőlőt. Lajos azt társaságot a cz nemcsak a pusz volt a legszebb amig a jó néni m tépett kabátját,

de most magát a vezért akarta legyűrni. Hannes rugdalt, kapált, de avval nem törődött Ferke, hanem torkon ragadta. Birkózni kezdtek, és erre a többiek felhagytak a verekedéssel, hogy őket nézzék. Még azok is, akik elfutottak, vissza jöttek a csudájukra. A fiuk nagy körben álltak, annak közepén viaskodott a két elszánt legény.

Nagyban biztatták őket a nézők:

— Ne hagyj magad! Üsd! Vágd a földhöz! Szorítsd!

De nem köllött nekik a biztatás; anélkül is helyt álltak ők magukért. Hannes jóval hosszabb volt Ferkénél, de ez tömszibb, markosabb, fürgébb. Mikor úgy látszott, hogy Ferke lankad, Káldi Lajos oda kiáltott neki:

— Neked adom a toll-késemet, csapd a földhöz azt a vöröst!

Ferke megfeszítette az erejét, gáncsot vetett neki és Hannest úgy a földhöz vágta, hogy nagyot nyekkent. Az igaz, hogy Hannes magával rántotta, de ő volt felül és úgy leszoritotta, hogy Hannes nem bírt fölkelni. A Ferke-pártiak éljeneztek, hogy csak úgy rengett belé a vidék, Hanzi vitézei pedig elsomfordáltak, utánok maga a vezér is, miután Ferke eleresztette a német fiut ebben az ő nagy szégyenében. Hannes úgy eltűnt, mint ha soha ott sem lett volna.

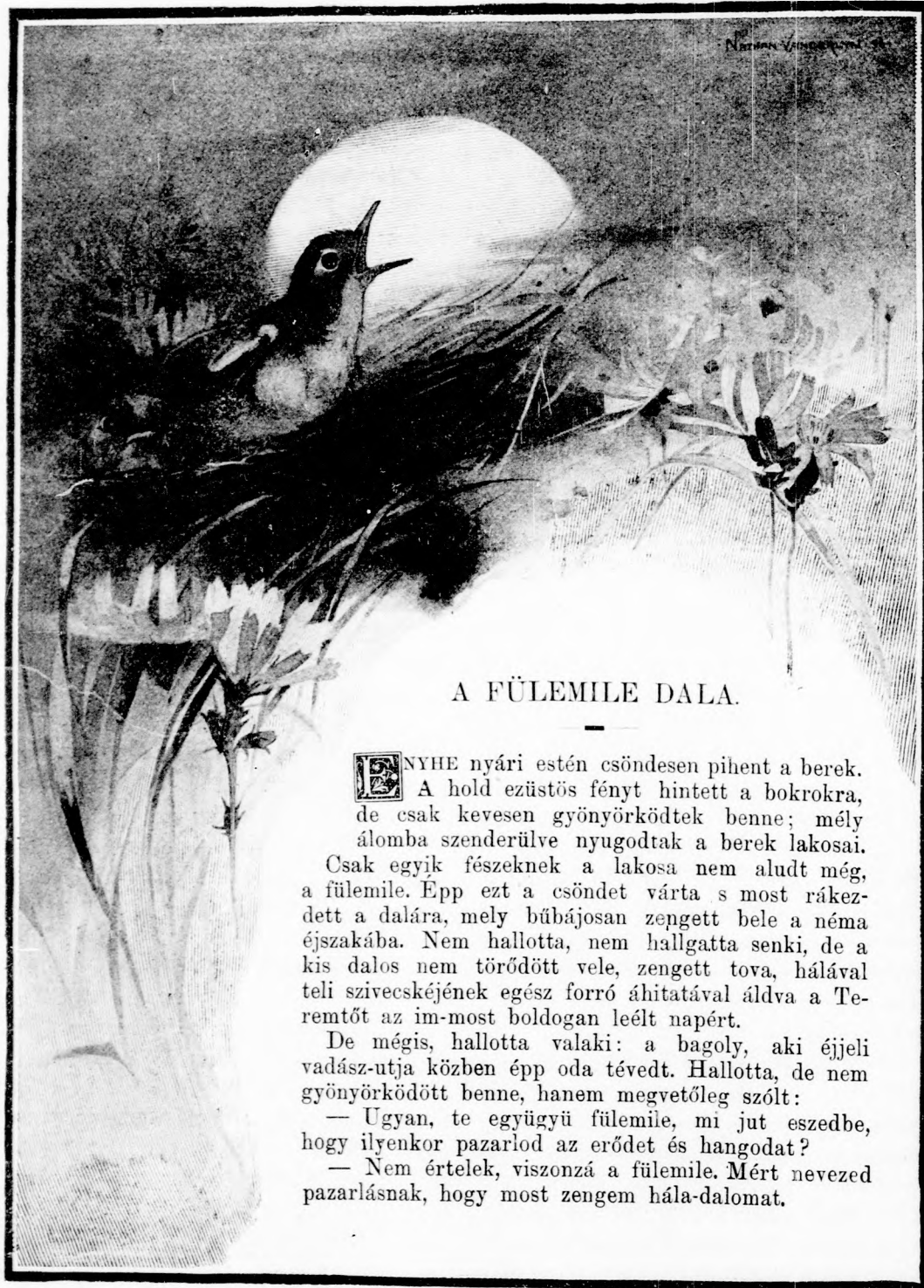
Ferke megkapta a toll-kést, hozzá még egy koszoru fűgét, datolyát és mazsolaszólót. Lajos aztán megvendégelte az egész társaságot a cukrásznál. Ferkéé volt nemcsak a puszta dicsőség, hanem övé volt a legszebb sütemény is. Este aztán, amíg a jó néni megvarrta a harczban össze tépett kabátját, elmesélte az ő nagy hő-

tetteit. Az asszony-néni nem találta a históriát olyan mulatságosnak mint Ferke barátunk, és azon sopánkodott, hogy bizony kár volt azt a szép új kabátot úgy tönkre tenni. De biz' ez egyszer igaza volt Ferkének: csak nem engedheti a becsületét! Inkább vesszen oda hat kabát, mint a becsület. Móresre kellett tanítani a németet; most legalább tudja, hogy a *Kuchen-freszert* megbecsülje.

Belátta azt a néni is, és hogy Ferke öröme teljes legyen: hal-paprikást főzött vacsorára. Viszont a fiunak meg köllött igérnie, hogy megtanulja holnapra a földrajzi leczkét. Meg is tette volna, de akkor Manyák Toncsi jött nagy hirrel. Ő az egyik tanárnál lakott és azt hallotta, hogy a tanár ur elmondta kollegájának, hogy az osztályával holnap, ha szép idő lesz, kirándul Révre a cseppkő-barlangot meg nézni. Hát kinek is lehet akkor türelme a tanuláshoz? Peták néni szomoruan látta, hogy kárba veszett az ő jó intése és nagyokat sóhajtott. Ezt a leczkét Ferke éppen úgy tanulta, mint az előbbieket.

Nagy volt a fiuk öröme, hogy egy kicsit utazhattak, hogy nem volt iskolájuk. No meg arra is voltak kíváncsiak, milyen is az a hires barlang? Ugy volt tervezve, hogy reggel a vonattal oda mennek, a vendéglőben megebédelnek és ha a barlangot meg nézték, estére vissza térnek. Csak nem lehet üres tarisznyával elindulni? Kell ám egy kis elemóziát is vinni az utra, azért hát minden diák hozott valami rágni-valót magával. Ferkét is bőségesen látta el az asszony-néni, nem köllött attól tartania, hogy éhen hal.

(Folytatása következik.)

A FÜLEMILE DALA.

ENYHE nyári estén csöndesen pihent a berek. A hold ezüstös fényt hintett a bokrokra, de csak kevesen gyönyörködtek benne; mély álomba szenderülve nyugodtak a berek lakosai. Csak egyik fészeknek a lakosa nem aludt még, a fülemile. Epp ezt a csöndet várta s most rákezdett a dalára, mely bűbájosan zengett bele a néma éjszakába. Nem hallotta, nem hallgatta senki, de a kis dalos nem törődött vele, zengett tova, hálával teli szivecskéjének egész forró áhítatával áldva a Teremtőt az im-most boldogan leélt napért.

De mégis, hallotta valaki: a bagoly, aki éjjeli vadász-utja közben épp oda tévedt. Hallotta, de nem gyönyörködött benne, hanem megvetőleg szólt:

— Ugyan, te együgyü fülemile, mi jut eszedbe, hogy ilyenkor pazarlod az erődöt és hangodat?

— Nem értelek, viszonzá a fülemile. Mért nevezed pazarlásnak, hogy most zengem hála-dalomat.

— Nevetséges!
 tud, hogy most m
 semmi dicsőséget se
 — Már értelek.
 met! Nem hivalkod

*MELEGEN tüz le
 Siet az uri nép s*

*Van sok híres fűrő
 Palkó nem szorul*

*Ott a nagy Kákás-t
 Térdig ér csak s P*

ARAN

Láthatsz embe
 nem jár igaz ut
 dögul, pompában
 Am azért ne irigy
 utját, mert ez az

— Nevetséges! Hisz láthatod, tudhatod, hogy most mindenki alszik, tehát semmi dicsőséget sem aratsz.

— Már értelek, de te nem értsz engemet! Nem hivalkodásból zengek, dicsősé-

get sem keresek. Akinek őszinte áhitat él szívében, nem lesi, hogy mások hallják, lássák, hanem inkább csöndes magányban küldi forró hála-imáját a jóságos Teremtőhöz. Ő meghallja s ez elég!

FÜRDŐZÉS.

MELEGEN tűz le a nyári nap a földre,
Siet az uri nép szerte-szét fürdőkre.

*Van sok híres fürdő nagy Magyarországon,
Palkó nem szorul rá egyikre sem, látom.*

*Ott a nagy Kákás-tó, — jobb fürdőt ki ismer?
Térdig ér csak s Palkó ott még uszni is mer.*

*Ha elég a vizből, hát kiül a partra,
Oda tartja hátát a jó meleg napra.*

*Aztán újra kezdi, ahányszor csak tetszik,
Fölváltva hűtözik, meg újra melegszik.*

*S ezt a remek fürdőt még ingyen is kapja.
»Nincs az én fürdőmnek párja!» mondogatja.*

ARANY KALÁSZ.

Láthatsz embert, akiről tudod, hogy nem jár igaz uton, mégis fényesen boldogul, pompában él és kevélyen néz reád. Am azért ne irigyeld meg és ne kövesd az utját, mert ez az ut előbb-utóbb gödörbe

vezet: a csalárdságot végre is leleplezik, bukás és szégyen a csalárd ember vége. Az egyenes igaz uton járó pedig aztán szánakozva, de nyugodt önérettel néz a gödörben fetregőre, aki ekkor már későn bánja, hogy gonosz uton kevélykedett.

UTI KALAND.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

MAI napig is azt mondogatja Karcsi, hogy az a gonosz csuf idő volt az oka mindennek. Hiszem is. Mert az bizonyos, hogy förtelmes idő járt azon a napon. Hol zuhogott az eső, hol meg szakadt és mikor egyiket sem cselekedte, hát akkor ömlött; hozzá pedig olyan goromba szél üvöltött, hogy még a tornáczon sem lehetett tőle megmaradni. Hogy a kertbe, de akár csak az udvarra is menni lehessen, arról szó sem lehetett. Már pedig mi haszna jön az ember a szép Budapestről ide falura, ha a szobában kell unatkoznia?

Karcsi tehát unatkozott és kicsi hugocskája Annuska hasonlóképen. Mikor pedig az ember unatkozik, akkor rendesen rossz a kedve. Már legalább Karcsinak és Annuskának szörnyűségesen rossz volt a kedvük. Nyafogva, aggatózva jártak-keltek egyik szobából a másikba és minden öt perczen valami új panaszt sirtak a néni fülébe.

A néni máskülönben nagyon jó néni volt, Karcsi legalább eddig még nem talált sok hibát benne, ám bátor hogy kissé szigorubban fogta őket, mint otthon a mama; no de néhány hét nem a világ. Karcsi és Annuska bele törődtek ebbe a kellemetlenségbe, ha már apa azt végezte, hogy néhány hétig itt legyenek a jó falusi levegőn. Igen, de az nem volt benne az alkuban, hogy ilyen elviselni, ez szörnyű, borzasztó, rettenetes!

Egy ideig csak biztatgatta, csitítgatta őket a néni, de végre is kifogyott a türelméből.

— Jaj, gyerekek, de rosszak vagytok! Ha így folytatjátok, össze pakollak és haza küldelek a mamátoknak. Hiszen pólyás gyerekeknek több esze van, mint nektek, ti oktondiak!

Ezzel ott hagyta őket.

Annuska megszeppent, de Karcsit elfutotta a pulyka-méreg. Nem olyan tésztából

gyurták őt, hogy ilyen szörnyű sértést zsebre dugjon.

— Én, pólyás gyereknel ostobább! Mikor én már hat éves multam, már a betűket is ösmerem... őszkor már iskolába fogok járni! Hát jól van... pakoljon össze bennünket!

— Én is inkább volnék a mamánál, szólt Annuska pityeregve.

— Ugy-e? No hát... majd meglátod! Gondoltam valamit.

S a két testvér hirtelen nagyon csöndes lett. Össze bujtak a szoba sarkában és Karcsi sugva magyarázott valamit. Annuska eleinte mintha megijedt volna, de Karcsi büszke tekintettel szólt:

— Ne félj semmit, ha velem vagy. Tudom én, hogy volt, mikor ide jöttünk. Nem félek én!

A néni beszólt az ajtón:

— Gyerekek, elállt az eső, kisütött a nap; ozsonnái sétáljatok a kertben, csak a fübe ne menjetek, mert az nedves.

Karcsinak örömtől villogott a szeme.

— Mindjárt indulhatunk. Egy kis podgyászt is össze kell szednünk, mert tudod, az utas podgyással jár.

— Mindjárt elő keresem a bábumat is...

— Az nem jön velünk. Utközben nem lehet bábuzni.

Annuskának ez nem volt inyére, de bele kellett nyugodnia a Karcsi rendelkezéseibe, Karcsi már nagy legény, hat éves mult, roppant okos és bátor, nem tűrt ellenmondást kis testvérétől, aki egyébiránt ilyen vakmerőségre nem is gondolt. Ugy van minden jól, ahogy Karcsi mondja.

Senki, semmi sem zavarta készülődésüket. A néninek a kamarában akadt tenni-venni valója, nem is látta, mikor a két testvér utnak indult, Karcsi egy kis táskával kezében, köpenykéjével a vállán, míg Annuska kosárkát vitt a karján. Karcsi nagy bátran ment elől, a hugocskája azonban szepegve követte, ami végre is nem csoda, mert öt éves kisasszonykák nem igen szoktak merész kalandoknak neki vágni.

— Mondom, ne félj komoly határozottsággal nunk s a pálya-házhoz. Mindjárt ott leszünk!

Ez pontosan betartva a pályaházhoz értek, tyentve robogott be.

— Eppen jókor Nézd, az utasok m... teremből kifelé a k...

A többi utasok... ki ők is. A kapus azt hitte, az utasok mekei, tehát kieres udvaron aztán szép vasuti kocsihoz, me... be; ők is beszálltak... ban akadály nélkül.

— No, ugy-e itt diadalmasan. Estér... máuál.

Annuska őszinte bátor és okos bátyja... azt tette hozzá:

— Most már b... annyi eszünk sines, nek. De azért kifog...

A vonat megindu... ki az állomásról. Ne... jelent a kalauz.

— Kérem a jegy...

Abban a kocsi-s... utas ült. Ezek elő... ket, de a kalauz n... gyermekre mutatott.

— Kérem a gye...

Az utasok vállat...

— Nem hozzánk...

A kalauz ezen n... hanem Karcsihoz t...

— Urficskám, ot... vagy apa mellett, szakaszban ülnek?

Karcsinak rossz madni.

— A mama...

— No jó, hát akivel utaznak.

— Mondom, ne félj semmit, szóló Karcsi komoly határozottsággal. A kerten át kiosonunk s a pálya-ház egészen közel van. Mindjárt ott leszünk.

Ez pontosan beteljesedett. S amint a pálya-házhoz értek, épp akkor nagyot fűtyentve robogott be a vonat.

— Éppen jókor jöttünk! szóló Karcsi. Nézd, az utasok most indulnak a váróteremből kifelé a kocsikhoz.

A többi utasokkal baj nélkül, jutottak ki ők is. A kapus látta ugyan őket, de azt hitte, az utasok valamelyikének a gyermekei, tehát kieresztette őket. A pálya-udvaron aztán szépen oda sétáltak egyik vasuti kocsihoz, melybe több utas szállt be; ők is beszálltak s egyik kocsiszakaszbán akadály nélkül elhelyezkedtek.

— No, ugy-e itt vagyunk? szóló Karcsi diadalmasan. Estére otthon leszünk ma-mánál.

Annuska őszinte bámulattal tekintett bátor és okos bátyjára, aki fog-hegyről még azt tette hozzá:

— Most már beszélheti a néni, hogy annyi eszünk sincs, mint a pólyás gyerekek. De azért kifogtunk rajta!

A vonat megindult és zakatolva robogott ki az állomásról. Nehány perc múlva megjelent a kalauz.

— Kérem a jegyeket! mondá.

Abban a kocsiszakaszbán még három utas ült. Ezek elővették és átadták jegyeiket, de a kalauz nem ment odább. A két gyermekre mutatott.

— Kérem a gyermek-jegyeket is.

Az utasok vállat vontak.

— Nem hozzánk tartoznak.

A kalauz ezen még nem ütközött meg, hanem Karcsihoz fordult.

— Urficskám, ott kell maradni a mama vagy apa mellett, akivel utaznak. Melyik szakaszbán ülnek?

Karcsinak rossz sejtelmek kezdtek támadni.

— A mama . . . nincs itt.

— No jó, hát az apa, vagy akárki, akivel utaznak.

— Mi csak magunk utazunk.

— Ugy? Ez elég furcsa. Hát akkor kérem a jegyeket.

— Miféle jegyeket? Nincs nálam semmi jegy.

— No, szaporán! Nem érek rá sok beszédre. Aki utra küldte, csak megváltotta az uti jegyet? Ingyen nem lehet utazgatni.

Nagyon leesett Karcsinak az álla, Annuska pedig aggódva nézett reá. Az ám, hiszen voltaképp tudták is ők, hogy a vasutnál jegyet kell váltani, apa vagy mama szokta ezt végezni; de biz' erről a fontos dologról ők most megfeledkeztek.

— Jegyet . . . jegyet nem váltottunk . . . hebegte Karcsi. Mi csak . . . csak magunk indultunk el . . .

Erre már az utasok is figyelmesekké lettek.

— Talán bizony megszóktetek? kérdé egy öreg ur.

Nem használt semmi csürés-csavarás. Karcsi kénytelen volt megvallani, hogy biz' ők szökevények.

— Mekkora oktondiség! kiáltott fel a kalauz boszusan. Hogyan merészeltek ilyenre vállalkozni? Amnyit már tudhatna egy ilyen kis fiu is, hogy a vasuton fizetni kell.

Annuskának teljesen elmúlt a nagy bámulata, mellyel eddig az okos Karcsira tekintett; Karcsinak pedig teljesen eltűnt a nagy bátorsága. Még azonban erőlködött s mentő gondolata támadt.

— Kérem, kalauz bácsi, ne haragudjék . . . majd megfizeti apácska, ha Budapestre érünk.

Amde ekkor ütött még csak be az igazi veszedelem!

— Budapestre? szóló a kalauz. Ez a vonat nem Budapestre megy, hanem onnan jön és Bécsbe megy.

Annuska fölsikoltott, Karcsi pedig reszketni kezdett, mint a nyárfa-levél. Hol van az a Bécs, azt ő nem igen tudta ugyan, de hallott már róla, hogy idegen országban van, talán az operenciás tengeren is tul . . . Ha egyszer oda kerülnek, bizonyosan örökre elvesznek.

Az öreg ur, aki már előbb is szolt, megjegyzé:

— Valamit mégis kell tenni ezekkel az oktalan gyermekekkel, kalauz ur.

— Majd meglátom. Most végezniem kell a dolgomat. Majd ha elkészültem a jegyzedéssel, vissza térek. Addig kigondolok valamit.

Elment s a két testvér halálos remegésben maradt ott. Most már nemcsak Annuska sirdolgált, hanem az okos és bátor Karcsi is. Dehogyan hitte már, hogy tul járt a néni eszén! Inkább hitte és be is látta, hogy szörnű veszedelembé döntötte magát és hugocskáját. Remegve várta, mit fog a hatalmas kalauz velök tenni. Talán kidobja őket a kocsiból? . . .

Hát körülbelül ilyesmi következett. A legelső állomáson, ahol a vonat megállt, elő jött ismét a kalauz és így szolt a két pityergő kis utashoz:

— No, szedjék össze a ezókmókjukat és jöjjenek.

Leszállította őket a kocsiról és az állomás-főnökhöz ment velök. Röviden beszélt a főnökkel, aztán vissza tért a vonatra, mely egy-két percz mulva odább robogott.

Az állomás-főnök szigoru képű, barátságatlan ember volt s boszusan nézett a szepegő két gyermekre. Aztán kemény hangon szolt:

— Látjátok azt a padot? Üljetek oda és meg ne moccanjatok! (Lásd a képet a czimlapon.)

Oda ültek és dehogyan moccanak volna! Megtörve, kétségbe esetten várták, mi sors éri őket. És vártak sokáig, rettentően sokáig! Borzasztó volt ez a kínos bizonytalanság. Annuska néha-néha fájdalmasan pillantott Karcsira, de ez mind-annyiszor gyorsan elfordította a fejét, nem birta elviselni a hugocskája szemrehányó tekintetét. Hiszen tudta ő jól, hogy ő sodorta veszedelembé Annuskát, hogy merő oktalanság, amit tett. És még ki tudja, milyen szörnű büntetés következik!

Csak már következniék valami! De az órák multak és nem történt semmi. Az

ozsonna ideje rég elmult, éhen üldögéltek ott, panaszkodni azonban nem mertek. Kinek is? Az a mogorva főnök néha elő tünt ugyan és feléjük tekintett; de még örültek, hogy közelebb nem jött.

A nap már-már nyugovóra hajlott s a két szerencsétlen utas csüggedten gondolt arra, hogy talán még az éjt is ott kell ilve tölteniök és csak bánat és megbánás lesz a vacsorájok. Hej, de csak jobb lett volna ott maradni a néninél!

Egyszerre éles fütty hangzott s abból az irányból, amelybe az előbbi vonat távozott, egy másik vonat robogott elő. A mogorva állomás-főnök ekkor Karcsiékhoz lépett.

— Jöjjetek! parancsolá kurtán.

Kövétték s a vonathoz vezette őket. Ott röviden mondott valamit a kalauznak, aki a fejével bólintott rá.

— Szálljatok be a kocsiba, parancsolá a főnök. — A kalauz majd gondot visel rátok.

A kalauz nyájasabb ember volt s látva a két szerencsétlen kis utas bus képét, így szolt:

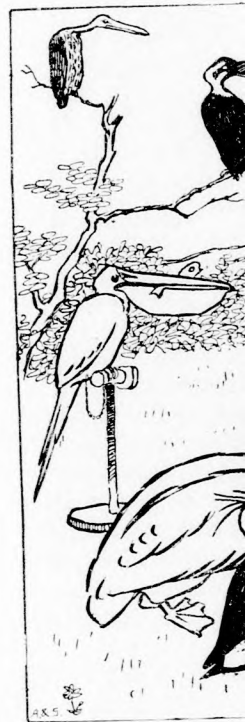
— Ne busuljanak no, hiszen mindjárt otthon lesznek. Ez a vonat arra felé megy, ahonnan megszöktek. Fél óra mulva ott leszünk, kiszállnak és haza sétálnak.

Fél óra mulva csak-ugyan kiszálltak s nem csekély meglepetésökre ott várt rájuk az állomáson a néni, akit persze a másik állomás főnöke táviratilag értesített.

Késő este lett, mire éhesen, fáradtan, szegyenkezve haza vergődtek. És ekkor kitünt, hogy Karcsi mégis csak okos, bátor legényke. Mert megbirkózott maga magával és így szolt a nénihez:

— Kedves néni, csak én vagyok a hibás; de bocsásson meg nekem is. Olyan oktondi voltam, hogy magam is röstellem.

S a jó néni? Mosolygott és persze megbocsátott.

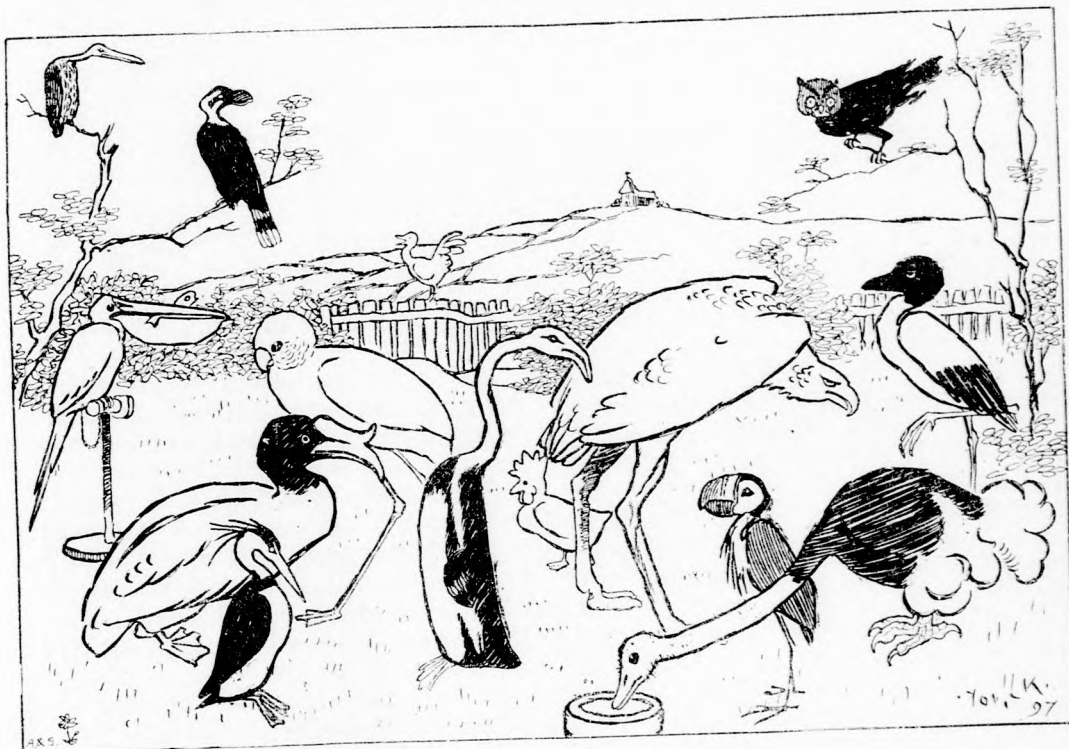

MOL volt, hol mikor nagy együtt. Voltak pe egymint:

1. a kakas,
2. a kacsa,
3. a varju,
4. a gólya,
5. a bagoly,
6. a sas,
7. a gém,

Egyszerre csak pant riadalom tö vesztette ki a f

VÁLTOTT FEJÜ TÁRSASÁG.

HOL volt, hol nem volt, egyszer valamikor nagy madár-társaság volt együtt. Voltak pedig összesen tizennégyen, egymint:

1. a kakas,	8. a papagáj,
2. a kacska,	9. a pelikán,
3. a varju,	10. a strucz,
4. a gólya,	11. a pinguin,
5. a bagoly,	12. a flamingo,
6. a sas,	13. a szarvas-csőrü,
7. a gém,	14. a buvár-kajdác.

Egyszerre csak, miért, miért nem, ropant riadalom tört ki közöttük, mind elvesztette ki a fejét, ki a lábát. Mikor

pedig elmúlt a veszedelem, a nagy zavarodásban ez is, az is eltévesztette a dolgot és nem a maga fejét, lábát illesztette magának vissza a helyére.

Most tehát, hogy rendbe jöjjenek, vissza kell egymástól cserélniük a hibásan felrakott fejeket, lábakat.

Írjátok meg: kinek kivel kell cserélni?

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson-Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz, hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

AZ ÉLETRE KELT BÁBUK.

— Fura csoda-história. —

NAGY és diszes társaság volt, mikor Irénke körbe ültette Viczát, Katiczát, Mirabellát, Lindát, Melindát, az ő kedves bábuit. Alig hét éves létére Irénke már nagyon gondos kis mama tudott lenni, szépen rendben tartotta a bábukat; épp ezért kapott is mindig ujjabbakat, hol a mamától, hol egyik-másik jó nénitől. Ilyen diszes babatársasággal már aztán jól lehetett mulatni.

— Még Emilkének is kedve telt benne, pedig a fiúk rendszeren nem élnek nagy barátságban a bábukkal. Am Emilke még csak öt éves lévén, későbbre hagyta a vitézi büszkeséget, szívesen eljátszogatott Irénkével és a bábuival. Meg is volt velők nagyon elégedve egészen addig a napig, amelyen a mama azt a szép mesét nem mondta nekik a tündér-királynőről, aki mindenféle varázslatokat mivelt és olyan csoda-szert is birt, mellyel még a kő-szobrot is életre tudta kelteni.

Ez nagyon tetszett Emilkének, mindig ott motoszkált a fejében. S amint aztán újra a bábukkal játszogattak, így szólt:

— Nem ér ez így semmit. Ezek az ügyetlen bábuk se nem szólnak, se nem mozognak, hordozni kell őket, beszélni kell helyettük.

— Jaj te buksi! szólt Irénke nevetve. Hát ugyan mit akarnál?

— Azt szeretném, ha olyan csoda-italunk volna, mint annak a tündér-királynőnek, aztán életre kelnének a bábuk.

— Az valóban pompás volna! Próbáljuk meg, csináljunk olyan csoda-italt.

Hitte-e Irénke, nem-e, hogy össze tudnak ilyen csoda-szert habarni, nem tudom; de Emilke nagyon helyeselte a tervet, hozzá is fogtak azonnal a megvalósításához.

Nem mindenki tudja, mi szükséges az ilyen bűvös italhoz, de Irénke hamar kitálalta, a mama pedig segített neki. Czukros vízbe finom málna-izt kevert és ebből adott be kanalanként minden bábunak. Persze, ami a kanálban maradt, azt ő meg Emilke szürcsölgették ki.

— Nagyon jó! Igazán jó! Magam is szeretem ezt a csoda-italt, bizonyítá Emilke.

De mit ér, hogy jó, ha nem használ? Mert a bábuk nem akartak megmozdulni, megszólalni. Ez már csak furcsa? El-eltűnődtek rajta, még este is, mikor már nyugalomra kellett volna térniök.

— Valami hiba van a csoda-szerben, valami hiányzik még belőle, nem eléggé erős, szólt Emilke.

— Igazad lehet, felelt Irénke. Már tudom is, mi kell belé.

— Micsoda?

— Bors és paprika. Mindjárt szerzek az ebédlőből.

A leányka fürgén kiszaladt s nem sokára vissza tért.

— No, most már bizonyosan jó lesz.

— Hadd kóstolom, szólt Emilke.

Irénke adott is neki egy kanálnyival, de Emilke szerencsére csak a felét nyelte le. Ettől is rettentően elfintorította az arcát, prüszkölt és köhögött, nem is áhi-

tozott többé rá, hogy bábuk le nem nyelnek.

— Nem jó, nem ehető, szólt Emilke. Nem fogja megfogadni.

— És ágyába bujva adja be Irénke a bábukat? Nézte . . . nézte és nézte.

— Nem ér semmit, szólt Emilke.

Ámde egyszerre cserélték a bábukat. Egyik bábu a másik helyére került. Nyafog, kiabál, megmozdul, de nem tud elmozdulni. Hát ez végre csoda-ital hatott; de azután az emberek azon kezdtek a dolgokat, amelyekről szólt az álta-
szal álltak elő.

— Jaj! a kalapom fejemhez tűzve, az a bábukkal. Mirabella.

— Nekem nincs elég edetlenkedett V.

Mind egyiknek volt, nem győzte őket cs.

— Gyere már, Irénke.

Hát Emilke is látta. Nagy sokára

segítették mind-egyiküket, volt benne

Oda lett minden bábuknak.

Nyughatatlan, lármázó nép, amit persze nem sokáig voltak eddig

nok, hogy kárpótolják őket. Akár merre

ott csetlett-botlottak.

— Vigyázz! rántották.

Ha labdázott, ekkor sem dobták többé

érték be, mint ha nek a kávécskára;

nek az egész kávéházból is kiszorították

már ott találta egymást mérgesen rá rival

— Itt nincs többé.

No már ezt nem véggkép elkeseredés, ő nem marad ott, hanem inkább világot

tozott többé rá, hogy neki jusson, amit a bábuk le nem nyelnek.

— Nem jó, nem ér semmit, mondá megvetőleg. Ez sem fog használni.

És ágyába bujva, onnan nézte, mint adja be Irénke a bábuknak a csoda-szert. Nézte . . . nézte és ismételtegette:

— Nem ér semmit . . . ez sem ér semmit.

Ámde egyszerre csak mit lát, mit hall! Egyik bábu a másik után megszólal, sipít, nyafog, kiabál, megmozdul, ugrál és szaladgál. Hát ez végre is rendjén volt, ha a csoda-ital hatott; de az életre kelt bábuk azon kezdték a dolgukat, hogy ezer panaszszal álltak elő.

— Jaj! a kalapom gombos-tüvel van a fejemhez tűzve, az nagyon fáj! jajgatott Mirabella.

— Nekem nincs cipőm, fázik a lábam! elégedetlenkedett Vicza.

Mindegyiknek volt valami baja, Irénke nem győzte őket csitítani.

— Gyere már, Emilke, segíts te is.

Hát Emilke is kénytelen volt hozzá látni. Nagy sokára valahogy mégis csak segítettek mind-egyiknek a baján; de azt hiszitek, volt benne köszönet? Az ám! Oda lett minden békesség és nyugalom. Nyughatatlan, lármás népség volt ez a bábunép, amit persze nem lehet csodálni; oly sokáig voltak eddig némák és mozdulatlanok, hogy kárpótolni kellett a sok mulasztást. Akár merre indult Emilke, mindig ott csetlett-botlott a lábainál valamelyik.

— Vigyázz! rám ne gázolj! sipitották.

Ha labdázott, elkapták a labdát, vissza sem dobták többé. Az ozsonnánál nem érték be, mint hajdan, hogy csak nézzenek a kávécskára; megitták bizony Emilkének az egész kávéját. Végre még az ágyából is kiszoritották. Mikor le akart feküdni, már ott találta egyikét vagy másikát, aki mérgesen rá rivalt:

— Itt nincs többnek hely! Menj odább!

No már ezt nem lehet elviselni. Emilke végkép elkeseredett és elhatározta, hogy ő nem marad ott, ahol eleven bábuk laknak. Inkább világgá megy.

Az ám, de hogy? A mama nem fogja eresztetni.

— Ó, azon könnyen segítek. Még van abból a csoda-italból, beadok belőle a lovannak is, ráülök, aztán elnyargalok.

A lova csak fából való volt ugyan, de alig itatta meg Emilke a csoda-italtal, rögtön ugrádozni és kapálózni kezdett. Iziben rá is ült Emilke és megsarkantyuzta.

— Gyi te, Villám!

A tüzes paripa magasra szökkent, ki a nyitott ablakon. Bizonyosan táltos lett belőle, ugy vitte kis gazdáját . . . messze . . . heted-hét országon is tul. De Emilke végre is nagyon bele fáradt a szél-sebes nyargalásba, nem bírta magát tovább a táltos paripán fenn tartani s ijedt kiáltással bukkolt le . . . mit gondoltok, hová?

Az ágya mellé a szőnyegre. Már világos reggel volt, Irénke javában öltöztetgette a bábukat, miközben nevetve szolt:

— Ugyan-csak hánykódtál, kapálóztál, Emilkém. Talán rosszat álmodtál?

— É . . . én? Nem tudom, felelt Emilke föltápáskodva. De, izé . . . azok a bábuk . . . már nem beszélnek, nem ugrálnak?

— Már? Hiszen soha sem is tették. Csak nem hitted, hogy a bors meg paprika megszólaltatja őket? Tán álmodtál.

— Hm! Meglehet . . . De, tudod, jobb is lesz, ha nem kapnak csoda-szert. Maradjanak csak úgy, ahogy vannak.

Hát aztán úgy maradtak is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 26-dik számában közölt pótló-rejtvény megfejtése:

Szó, Ákos, Zár, Szék, Ólom, Nagy, Akár, Kés, Ima, Seb, Elég, Gyér, Avar, Vad, Éles, Gőz, Eszék = Száz szónak is egy a vége.

Helyesen fejtették meg: Hajnik Ilonka, Veress Gizi, Kossaczky Gyula, Vizoly Viola, Ebeczy Gabriella, Hampel Ferencz, Hein Etel, Kálnoki Erzsike, Jusztusz Hajnalka, Beró Jenő, Glücksthal testvérek, Fried Ernő és Béla, Szőke Jolánka, Annus és Palika, Virág Rózsika és Juliska (részben), Murgu Jancsi, Piller Géza, Ujhelyi Tivadar, Záborszky Mariska és Dezső, Geiger Imre, Janzso Ferencz, Bárdosy Valéria (Már is jól sikerült rond betűidet érdeklődve néztem; csak azt jegyzem meg, hogy a magyar nyelv nem ismer *w* betűt (kivéve egyes régies írásmódu nevekben), hanem csak *v*-t; tehát a legszebb rond betűvel is hibásan van írva, hogy »wad«, »Walika e helyett: »vad«, Valika.« *F. b.*), Barcza Mariska, Csiskó Anna, Mérey Ágosta, Boros Emmike (hiányosan), Fülöp Irma, Máyer Jolán, Sziklay Vera, Badics Gizi, Nékám István és Ervin, Törk (?) Madelaine, Kalmár Rózsa, Graef Paula és Mártha, Hollós László, Péterfy Vilma, Basch Andor, Richon Lili, Győry Sarolta, Máyer Géza, Pékáry Ilonka és Lilike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Murgu Jancsi, Budapestén, kinek a jutalom-könyvet (»Andersen válogatott meséi«, fordította Móka bácsi, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LIV. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Horváth Kornél, Mäder testvérek, Kramer Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Badics Gizi. A confetti-dobálásnak története és jelentése a következő: Olaszországban, farsang utolsó napján, pompás álarczos és jelmezes menetek vonulnak át a városban. A legsikerültebb csoport vagy alak iránt a nézők, főképen azok, akik ablakból, erkélyről gyönyörködnek a festői jelenetekben és alakokban, azzal fejezték ki elismerésüket, hogy *czukorkákat* dobtak le rájuk. De mert a sok czukorka végre is költséges volt, gipszből gyúrt vagy öntött apró golyókat, inkább labdacsoport szórtak le. Ezekkel a gipsz-golyócskákkal azonban úgy belisztezik egymást a vig olaszok, hogy a farsang-bucsuztató vig ünnepre jó ruhát sem vesznek már magukra, mert tönkre tennék az a fehér confetti-förgeteg. Legujabban, hogy ennek is elejét vegyék, lencse-szem nagyságu és alaku színes papi-

ros confetit szőrogattak egymásra, *de csak farsangon*. Kár, hogy nyereszkező fogással a confettinek jelentőségét hétköznapivá és póriássá változtatták az Ós-Buda nevű mulató-hely vállalkozói. Amihez még az is hozzájárul, hogy ami Olaszországban finom és elmés tréfa, az minálunk, éretlen legényké kezén, durva dobálózássá aljasodott. — **Kokis Viktor.** Ugyancsak nagy bőségben juttattál az áldásból! Egyszerre 14 földadvány s még néhány rajz is, már magában dicséretes szorgalom. Szabadságod egy részét kellemesebben már nem tölthetted, mint az ilyen sokféle találós mese, földadvány sat. szerkesztésével. A csiga- és kigyó-rejtvénynek azonban nem közlöd a megfejtését. A többihez is szó fér, mert nincs elég világosan feladva. A »rejtett névből« (mert csak *egyről* van ott szó) kimaradt az *Á*. Már pedig ez a hangzó is benne van annak a mi szent királyunknak a nevében. A kép-rejtvényekből néhányat besoroztam; annak a másika is nem sokára jelen meg. A két színes rajz, noha másolat, határozottan tehetségre vall, ami már az apróbb kép-rejtvényekből is kitetszik. Az egyik (tájkép) kettős hatású. Ha egyik felől nézem: pusztá közepén tó, fölötté sötét háborgó ég. Ha megfordítom: holdas éjszaka. — **Basch Andor.** Az idén alig ha lesz. — **Graef Paula és Mártha.** Ha én is osztályoznék, tőlem is kitűnőt kapnátok. — **Szemkö Erzsike.** Köszönöm a buzavirágot, még inkább a te kedves levélkédet. — **Hüvös Franciska.** Ismétlem: hajlított szavakat nem lehet fölvenni a rejtvénybe. Ilyen hajlított szó a *vett*. Elég lett volna a *vet*, annál is inkább, mert az *evet*-et is csak egy *t*-vel írjuk. Mi az a *tima*? Harmadikba, reményem, elvállik. — **Blum Irma.** Örömem tellett gondos írásodban s friss falusi kedvedben. — **Woida Margitka.** Ismerem azt a szép tájéket és örömet keresném fel újra, ha időm engedné. De biz' arra nem futja ki. Üdülj, vidulj, erősödjél a szép erdőben! — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Hüvös Franciska (Bpest, Erzsébet királyné utja 27. Városliget) szeretne levelezésbe lépni a *Patterson* testvérekkel.

JÓ SZÍV.

A szüniidei gyermek-telep javára: *Szalkai András* gyűjtése 7 frt 15 kr. (Egyes adakozók: nagymama, édes apa, Emil bácsi, Zsiga bácsi, Pista bátyám, Gyula bácsi, doktor bácsi, Henrik bácsi, Miksa bácsi egyenként 50–50 kr.; Sándor bácsi, Lajos bácsi, Manó bácsi egyenként 30–30 kr.; Imre, Jenő, ifj. Manó egyenként 25–25 kr.; Pál és a gyűjtő 1 frt.)

Az ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferenciek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestén.

